

Дуетино, ит. duettino — малък, кжсичък дует.

Дует, ит. Duetto — композиция за два еднакви или различни гласа, съинструментален съпровод. **Църковният д.** се пише въ вид на ария или въ концертен стил, **Камерният** — също, а драматичният или **оперният** нма определена форма, а се обуславя от хода на текста и драматическото положение. Инструменталният дует, съ или безъ съпровод, се нарича **Дуо** или **концерт**, когато инструментитъ не сж от единъ и също видъ, а **Д.** — когато сж еднакви.

Дуксъ, лат. dux = водачъ, въ фугата е темата, изложена въ началния гласъ.

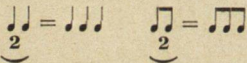
Дуктусъ, ит. Ductus — ходътъ на мелодията. **D. circum currens** — нагоре качваща се и надолу слизаща мелодия. **D. rectus**, нагоре качваща се мелодия. **D. reversus** — надолу слизаща мелодия.

Думки — украински народни пѣсни съ баладенъ характеръ, пѣнието на които се придружава съ свирене на кобза или бандура.

Дуодецима — интервалъ отъ 12 диатонични степени. Напр. c¹-g².

Дуоло, ит. duolo — болка, con D. = съ болка, болезнено.

Дуолъ — две ноти, отговарящи на стойността на три отъ сжщия видъ. Бележи се съ числото 2. Напр.

Дупла, ит. dupla — двойно ускореното темпо при мензурната музика.

Дупликацио, лат. duplicatio — при старата църковна музика — удвояването на предпоследната нота.

Дуракордъ = твърдото — мажорно тривучие, състояще отъ единъ основенъ тонъ и неговитъ: горна гольма терца, и чиста квинта.

Дуранте, Франческо — Durante, Francesco — виденъ компонистъ отъ Неаполитанската школа, род. 15 мартъ 1684 въ Трата Маджоре, умр. 13 авг. 1755 въ Неаполъ, ученикъ на Гаетано Греко и Ал. Скар-

лати, директоръ на „С. Онуфрио“ и „Санта Мария ди Лорето“, компониралъ меси, мотети, химни и антифони въ единъ стилъ, въ който се преплитатъ бележитъ на Неаполитанската и Римска школи.

Франческо Дуранте

Дурленъ, Викторъ — Dourlen, Victor — компонистъ и теоретикъ, род. 1779 въ Дюнкирхе (Франция), умр. 8 ян. 1864 въ Батиньолъ при Парижъ, писалъ нѣколко опери („Калиостро“, „Малката вечеря“) и теоретически трудове изъ областта на хармонията.

Дурусъ, лат. durus — твърдо.

Духови инструменти се наричатъ онѣзи музикални инструменти, при които — за разлика отъ струннитъ инструменти — тонътъ се получава отъ разреждане и сгъстяване на въздушнитъ струи, които се образуватъ въ дървени или медни тръби, било направо чрезъ духане (както при флейтата, флюгелхорната и пр.), или посредствомъ тръстикови (дървени) или медни езичета (платъци). Духовитъ инструменти се раздѣлятъ на две групи: дървени и медни. (Гл. дървени духови и медни духови инструменти).

Душа, фр. Ame (амъ) — малка дървена, обла подпорка, която се поста-